

ÎNTÂLNIRE
ÎN PARADIS

Ernesto Pinto-Bazurco Rittler

ÎNTÂLNIRE ÎN PARADIS

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

Prefață de
ALONSO CUETO

HUMANITAS
fiction

Coperta de
ANGELA ROTARU

Redactor
ANDREEA RĂSUCEANU

ERNESTO PINTO-BAZURCO RITTLER
ENCUENTRO EN EL PARAÍSO

© Ernesto Pinto-Bazurco Rittler
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2011, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PINTO-BAZURCO RITTLER, ERNESTO

Întâlnire în Paradis / Ernesto Pinto-Bazurco Rittler; trad.: Cornelia Rădulescu;
pref.: Alonso Cueto. – București: Humanitas Fiction, 2011
ISBN 978-973-689-403-9

I. Rădulescu, Cornelia (trad.)

II. Cueto, Alonso (pref.)

821.134.2-31=135.1

Părinților mei Ernesto și Hildegard,
care m-au învățat multe,
filor mei Ernesto și José,
de la care continui să învăț atâtea

„Nimic nu e mai frumos decât un surâs. Semn că două persoane se apreciază sau se recunosc. Și că sunt dispuse să împărtășească ceva. A recunoaște existența celorlalți e un miracol care ține toată viața.“

Francisco Miro Quesada Cantuarias,
filozof și ziarist

Vinovat

Vinovat! Din cauza distanței pe care o păstra în spatele ochelarilor și a felului atât de firesc în care rostea cuvintele, sentința pronunțată de judecător nu avea nimic teribil. Ca și cum ar fi fost un act de rutină, disimulând chiar și un căscat al magistratului, anunța hotărârea luată de jurați la capătul unui proces îndelung discutat. Glasul îi era calm, venind de pe buzele care parcă nici nu se mișcau, ascunse de mustața groasă, iar atitudinea era a cuiva care vrea să păstreze distanța.

În schimb, lui Carlos Herrera cuvintele aproape inaudibile din sala de judecată îi produsese un fior sufletesc, un fel de convulsie, de palpitație, un tremur în tot corpul.

Deși cuprins de groază, Carlos era precum personajul Virginia al scriitorului Alonso Cueto, cel din povestirile care se petrec sub cerul palid al Limei, cea plină de ingenuitate și sentimentalism. Închis într-o singurătate prin care-și disimula timiditatea, se apăra spunându-și că, cu cât te afli înconjurat de mai multă lume, cu atât mai străin de tine însuși ești. Dar chiar îi folosea acest fel de a gândi și de a se comporta în viață?

În timp ce se citea sentința, prin minte i se perinda viața lui de copil. Nu urmasse decât două clase de colegiu: părinții nu puteau ține la școală atâtea odrasle. Trebuiau să muncească, să contribuie la mersul gospodăriei. De mic, Carlos Herrera fusese un autodidact, învățând să facă deosebirea între bine și rău. Astfel a deprins de timpuriu simțul familiei, a învățat să primească și să dăruiască. Își aduce și acum aminte de bucuria trăită în adolescență, când niște prieteni i-au spus că în Țara cea Mare putea să o ducă bine și să-și ajute și familia, vis pe

care îl împărtășesc mii de tineri sud-americieni și care se sfârșește în dezamăgire și eșec. Cum trecuse granița? Cine îi dăduse bani ca să poată pleca? Acum totul era în zadar, acum trădase investiția și iluziile mamei, a Mariei Herrera, o biată spălătoreasă dintr-un sat sărac, o femeie care câștiga foarte puțin, dar care se spetea muncind și rămânea cinstită.

Îl luă cu frig pe șira spinării, deși în sala enormă era cald. Avea impresia că glasul care citea sentința îi depăna trecutul.

Carlos venise pe lume într-un cătun luminat de un singur bec și uitat de lume. Localitatea cea mai apropiată era Belencito („Micul Betleem“), un sat columbian care prin numele lui voia să-l pomenească pe Christos. Carlos, cel mai mare dintre cei nouă frați Herrera, crescuse într-un cămin marcat de credința creștină și de greutate materiale. Nu uita nici acum povestea cu fierul de călcat cu cărbuni aprinși. Într-o zi ploioasă, căzuse din greșală pe picioarele Magdalenei, sora mai mică. Parcă auzea și acum țipetele ei de durere și zarva iscată atunci. Magdalena trebuise să poarte de-atunci fuste lungi sau pantaloni ca să-și ascundă cicatricea adâncă. În ciuda greutăților și lipsurilor, familia Herrera era mulțumită cu ce scotea din lucrutul pământului și se simțea bine în micul sat, aproape o familie. Apoi a luat contact cu așa-zisa lume civilizată din Belencito. Acolo Carlos a văzut pentru prima dată un fier de călcat electric. A făcut și duș, s-a delectat cu picăturile răcoroase de apă; a stat sub duș aproape un ceas, deschizând și închizând robinetele, controlând acum un element pe care nu-l cunoscuse decât când se scălda în râu. Tot acolo a fost impresionat de WC-ul care înlocuia privata pe care o știa de acasă. Instalația, care făcea posibilă evacuarea mirosului urât, determinase plasarea ei în casă, lucru atât de important în localitățile cu populație densă. Acest Belencito, care în ochii lui părea uriaș și unde distanțele nu aveau importanță, îi deschisese gustul libertății.

După ce străbătuse selva și mai multe țări, ajunsese pe străzile asfaltate și pline de gunoi din New York și nu o dusesse rău, nesimțindu-se strivit de ziduri: respira în largul lui chiar și dacă avea

în jur un spațiu de numai câțiva metri. Acum, când se afla închis în celulă, toate astea erau amintire și frică.

Mare parte din simțul auzului și-l pierduse în copilărie, când aproape de locul său de joacă explodase o bombă. Incidentul avusese pentru el și urmări de natură psihică: devenise sperios și reacționa rapid la orice act de violență. Scăpase cu viață trântindu-se la pământ, înainte ca suflul exploziei să-l omoare. Iar asta îl făcea să creadă că se putea apăra în situații adverse, că putea supraviețui.

Se părea că fusese un atentat terorist, unul dintre multele acte de violență extremă ale unui grup de disperăți care credeau că astfel puteau rezolva problemele Columbiei și pe ale lor, mânați de sărăcia lucie în care trăiau și de faptul că-i vedeau trecând indiferenți pe cei care le tăiaseră orice posibilitate de a trăi omeneste, opinie întărită și de liderii politici care îi influențau.

Când era încă mic, taică-său, don Froilán Herrera – apelativul de don îl câștigase pentru că era un om bun și generos – l-a dus pe râu în jos până la vărsarea Amazonului, acolo unde apele negre se unesc cu cele cafenii, care târăsc cu ele leșuri de animale și trunchiuri de copaci. La Leticia a avut parte de zile fericite.

Experiența i-a trezit curiozitatea să vadă mai mult, să cunoască ce era mai bun. De aceea câțiva ani mai târziu nu a stat pe gânduri și s-a alăturat celor care încercau să-l convingă că mutarea într-un oraș foarte mare ar fi fost un gest binevenit, deschizându-i drumul spre cunoaștere, siguranță și bunăstare.

Reușise să obțină acte de identitate și pașaport peruan. Asta se întâmplase într-un sătuc izolat din Anzi, unde tatăl lui Carlos muncea ocazional, reparând camionul vechi al fiului primarului. Poate că nu fusese ceva tocmai legal, dar i se cuvenea, întrucât Carlos trăise cea mai mare parte a vieții lui în Peru. Acolo, în țara aceea generoasă cu străinii, cu obiceiurile și cu valorile lor, se formase ca o persoană optimistă, deși retrasă, care nu-și punea multe întrebări asupra viitorului.

Numai că cetățenia peruană nu-i servea acum, când se confrunta cu nedreptatea din străinătate. Politica externă peruană

plasase până nu demult consulatele pe planul al treilea, adică după ambasade și reprezentanțe pe lângă organisme internaționale, unde diplomații se simt mai în largul lor, printre ai lor. Drept care și protecția peruanilor în străinătate avea de suferit.

Le datora părinților faptul că îi oferiseră o educație umanistă, urmând timp de doi ani un colegiu de stat, apoi, pentru o vreme unul particular, unde predau pastori catolici.

Cu timpul, în Carlos se înstăpânise o conștiință clară a binelui și a răului, a dreptății și a nedreptății. Iar educația primită l-a făcut să-și urmeze aspirațiile tinereții, adică să caute, fără violență, o soartă mai bună. Să nu-și piardă speranța în ceva mai bun.

Carlos detesta, pe bună dreptate, tot ce-avea legătură cu violența. Și se refugiase în singurul său talent, unde era de neîntrecut. Era înzestrat cu ceva ce nu se putea plăti cu tot aurul din lume: talentul de a cânta la flaut. Odată ajuns în marele oraș, tânărul Herrera folosisse flautul pentru a lupta împotriva zgomotului produs de fabrici, de devastarea neîncetată a naturii și pentru a-și găsi pacea interioară. În plus, pentru el muzica reprezenta o încercare de a armoniza, echilibra și sintetiza tot ce era plăcut pe lume. Era lupta lui cu violența, era un mesaj de blândețe și de pace.

Imediat după ce sosise în Țara cea Mare, descoperise în vitrinele New Yorkului o lume a fanteziei și inspirației. Privitul era gratis. La marele magazin de bijuterii Tiffany's admirase smaraltele din Columbia, aurul din Peru și alte pietre strălucitoare și metale prețioase, știind că nu erau pentru el. Câteva străzi mai departe se găsea magazinul de jucării Schwartz. Își adusese aminte că în țara sa se jucase cu animale vii, de exemplu cu o maimuțică neastâmpărată. Sau că orice cărucior se transforma în mintea lui într-un jeep cu care-și plimba frățiorii. Aici Carlos recunoștea marele talent al creatorilor de iluzii, transmis în forme simple și frumoase. Sigur, s-a speriat puțin văzând jucăriile care îndemnau la violență, dar în adâncul sufletului său prindea rădăcini o mare admirație față de țara plină de creatori talentați în care își pusese toate speranțele.

Cuprins

Prefață	9
Cuvânt introductiv	11
1. Vinovat	17
2. „ <i>Patria o muerte! Venceremos!</i> “	24
3. „Singurul tărâm al făgăduinței este acela pe care omul îl găsește în el însuși“	37
4. Un drum atât de lung ca să ajungi acolo unde te așteaptă moartea	47
5. Un nou capitol din viața lui Carlos	65
6. Din frigul străzii în cel al celulei	72
7. Dezrădăcinare sau ghinion	80
8. Încredere în nevinovăție	84
9. Caietul cu însemnări prețioase	100
10. O adevărată aventură: îl va ajuta pe Carlos nu doar prin mijloace legale	106
11. Carlos e tot mai copleșit de realitatea cea tristă	121
12. O dimineață însorită	127
13. Decizii importante	132
14. Chinurile unei captivități îndelungate	135
15. Marea șmecherie: Carlos să ia locul unui delincvent adevărat	146
16. Din nou în fața judecătorului	157
17. Alte încercări grăbite și disperate	172
18. Clipa violet	184
19. Întâlnire neașteptată în Paradis	192